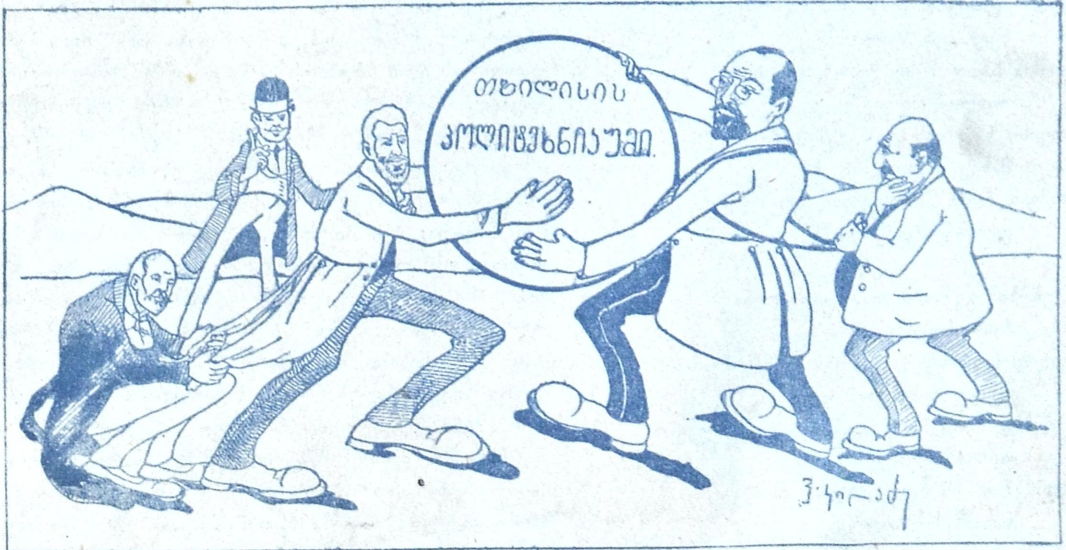

აყალ-მყალ

საბუნების
აღმწიხნისი

გამოცემა დრო-გამოშვებით, სხვა-და-სხვა სათაურით. დახატვები მასალები გამოცემაზე: შრომის სტამბაში, აღმწიხნისათვის.

ჟოჯო ქაჯი.
ა. ა.

085 11

ხატისოვი. საიი ეწევით თქვე ოხრებო, ამ ჩემს „ბურთსა“! მაგის ადგილი აქეთ არის ნავთლულში, სასაკლაოს გვერდით; ხორცი ბევრი გვაქვს და მშვნანილი; თქვენ შიმშილით მოკლავთ მაგას!..

გოთუა. ფიქრი ნუ ვაქვთ! ჩვენი კნიაზები სტუმართ-მოყვარენი არიან, უხვათ მიართმევენ მოსაკითხებს; სულ კახურით ვაქეიფებთ და დავაგორებთ ვერის ბაღებში.

საბურსალო პოლიტეხნიკუმი.

ჩვენი პოლიტეხნიკუმი,
 დღეს გამხდარა საბურსალო!
 ლელოთ არის დანიშნული—
 ნავთლული და საბურსალო;
 ქარბეველებმა და სომხებმა
 იშოვეს საწიკუნტალო!
 აი, — კარგი სითამაშო!..
 შეხედე და დასტკბი თვალო!..

ხატისოვი გაიძახის:
 უნდა გავიტანო ლელო,
 საბურსალოსკენ რა მიინდა,
 როცა აქ მაქვს ჩემი მღელო!

სავალი გზა ბინძური მაქვს—
 სახითათო და საძნელო,
 მაგრამ შერცხვეს ხატისოვკა,
 თუ მე ის არ ფასხელო.

გოთუამ შემოუძახა:
 ვერ ვაიტან მაქეთ ლელოს!
 ჯერ ბევრი ჰყავს „დევეგშირები“
 ჩვენს კურთხულ საქართველოს.
 მარტო სოსიკო მეყოფა
 სხვა რომ არვინ მომეშველოს!..
 ისეთმა ჯორმა დაგვწიხლოს—
 ჩვენზე მეტი მოიწველოს!..

ბეშტია.

* *
*

სიცოცხლის ბოლო — სიკვდილია
ეს ყველას სჯერა,
მაშ რატომა მტრობს ერთმანეთსა
აღამიანი?!

უკვდავი ხომ არ გაჩენილა
ამ ქვეყნათ ჯერა,
რომ დაიმკვიდროს, ეს ქვეყანა
მთვარე-შხიანი.

—

რათ სტაცებთ ღარიბს, გაკირვებულს,
ხელიდან სარჩოსი
რათა ხართ მისი კირ-ნახულის
ოფლის პარია?
თვისი ნაშრომით შეძენილი
მანვე დახარჯოს
თქვენ რომ წაართმევთ, არ იქმნება
გულ-მომკვდარია?!

—

ბუნებამ გვშობა და მოგვიძღვნა
მისი ძალები;
ვალდებული ვართ, რომ ვიშრომოთ
გული ვახუროთ.
გეწამს, რომ მოვკვდებით, დაგვეხუტვის
ორთავ თვალები,
მომძენო! წმინდა სახელს მაინც
დავემსახუროთ!..

ვ. აბრამიძე.

გამოგდებული

პოლიციელი.

(სცენა).

სოლიკო. (გამოდის დაგლეჯილი ტანისამო-
სით). რო იტყვიან ქართველისთვის ღმერთს შნო
არ მიუციაო, სწორეთ მართალია... მამა ჩემი რამ-
დენს ეწვალა, რადენი ფული დახარჯა, მაგრამ
თქვენც არ მომიკვდეთ, ჩემს თავში ვერაფერი ვერ
შევიდა... ჩვიდმეტი წლისა გავხვდი და ორი კლასის
მეტი ვერ გავიარე! გამოიმბრახეს... რა მექნა? ავეყ-
ვი პროშენიების მწერლებს, დაწერდენ გადავწერდი,
მაგრამ რა გამოვიდა? ერთი ორი შაური თუ შე-
მომდიოდა, ისეც იმათთანვე რესტორანებში მიწ-
ყალდებოდა. ამ ყოფით მივალწიე პოლიციამდე,
ეჰ, რაჟი მივაგენ ეშმაკის ბუდეს, ეს არი აქ თუ
გავხდები კაცი მეთქი... ერთხელ ბოქაულს ჩუმათ
უთხარი: ესა და ეს კაცი შენიშნულია და აბა გა-
ჩხრიკეთ მეთქი... (ი, ჩვენი ალექსა დავასმინე). წარ-
მოიდგინეთ! ჩემ ბედზე მართლა ორი პროკლამა-

ცია არ უპოვეს! მეორე დღეს ბოქაულმა მხარზე
ხელი დამარტყა და მითხრა: შენ კაი ბიჭი ყოფილ-
ხარ, თუ ეგრე ყოჩალათ მოიქცევი, ჩქარა უბნის
ზედამხედველობას მიიღებო! ჰეი, გამეხარდა და
რა გამეხარდა, სუ ციყვივითა ვხტოდი! აღარ გაი-
არა ბევრმა ხანმა, რომ მომცეს უბნის ზედამხედვე-
ლობა. ჩავიცი თუ არა ფორმის ტანისამოსი, მი-
ყურეთ ერთი, ისეთნაირათ ვიქიმებოდი, როგორც
მკვდარი ორაგული! შიშით კი ხმა ვერავის გაეცათ,
რო მეტყოდენ: სოლიკო შენი საქმე როგორ არი-
სო? მე რუსულათ დაუტატანებდი ხოლმე: „პაშოლ
ქჩერტიამ“ მეთქი. ეეჰ, ხანგრძლივი არ იყო ჩემი
ფარფაში! ერთ საღამოს მოვიდა ერთი კინტაურათ
ჩაცმული ბიჭი და მეუბნება: ბატონო! სატიოს დუ-
ქანში ორი კაცი დასქრეს და ერთიც მოჰკლესო!
იმ წამსვე გავიყოლიე პოლიციელი, ჩავედი სატი-
ოზე, მაგრამ რა კაცის დაქრა, რა მოკვლა? მედუქ-
ნემ მითხრა: არა ბატონო, არაფერი სკანდალი არა
ყოფილაო! პოლიციელი გარეთ დავაყენე, მე და
მიკიტანმა კარგათ გადავკარით, პოლიციელს ერთი
ორი ჭიქა გადავაკვრეინე და გამოვისტუმრე, ჰკუას
დახე და! ვნახოთ შემოვიდენ ჩემთან ოთხი ლოთი-
ფოთი ბიჭები, მეუბნებიან სოლიკოჯან! როგორ
იყო, რომ შენ ესა და ეს ბიჭები დააქვრინეო? ე
შე შპიონო შენაო! მამკვიდნენ მეცხვარის ძაღლე-
ბივით, ვინ ზაით მისერის, ვინ კუკუსა მკრავს,
ერთი სიტყვით ისეთნაირათა მბეგვეს, ისე დამბე-
გვეს, როგორც კაღლეთის ხორცი! გონს რო მოვე-
დი, ვნახე არც ხმალი მაქვს, არც რევოლვერი, არც
ორ-კაკარდიანი კარტუზი, ერთი სიტყვით გაძარ-
ცული ვარ... ფეიქრობ გუნებაში: ეგ ლაზათიანათ
ხომ დამამბილეს და ყველაფერი წამართვეს, სამა-
გიეროთ ბოქაული აღმატებას მომცემს მეთქი და
გამოვეცხადე ავრე თავდამტურეული. — ეგ რა გიქ-
ნია შე ვირისთავო, იარალი რა უქენიაო! — ყვე-
ლაფერი წამართვეს ბატონო და კინალამ მომკლეს
მეთქი*. — „აი აშენებულა შენი ოჯახიო, მითხრა
და დაჯილდოვების მაგივრათ კაი მაგარი პანჩური
ამამკრეს... ევეც შენი კარგი სამსახური.. არა ერთი
მითხარით, ეხლა ეგრე მშვიერ-ტიტველი როგორ
უნდა ვიხეტიალო ქუჩა-ქუჩაში!

მ. ლელაშვილი

ფ უ ლ ი

სიძლიერითა მე ვმეფობ,
მე ვაწუშავებ ქვეყანას,
უჩემოთ არვინ ვარგია,
ვერ მოიყვანენ ვერც ყანას.

ზღვა და ხმელეთი ჩემია,
რომ მოძრაობენ გემები,
მაგრამ მონა ვარ იმისი,
რომელსაც შევეგემები.
ვინ სთქვა უჩემოთ სატრფოსა,
გადაეხვევა მაღიან?!
ვერ აისრულებს ვერავინ,
რაიცა გულით სწადიან!
ჩემი უნარის წყალობით,
ზღვებზედაც გადეს ხიდები!
რაცა ვარ, მე ვარ იცოდეთ,
არავის მოვერიდები!
ვისი ბრალია, ამდენი
სისხლი იღვრება ღვარათა?
მე ვარ მიზეზი მაგისი,
ხალხს წავეკიდე შარათა!
აღამიანმა შეიძლო,
გაფრინდა ვითა ფრინველი,
გადაარღვია ჰაერი,
ოცდება მისი მხილველი.
ზოგიერთები ამბობენ:
„მეცნიერების ბრალია“
ნურავის დაავიწყდება,
რომ იქაც ჩემი ძალია!
გადამილახავს ქვეყანა,
ვთარეშობ ყოველ-მხარესა,
უჩემოთ ვერვინ იგემებს,
ვერც ტკილსა, ვერცა მწარესა.
„ფული პატარა დმერთია“,
ასე მეძახის ყოველი,
მაგრამ უსულო საგანი,
ამ ქვეყნათ რისთვის მოველი?!

შმაგა.

აყალ-მაყალის ძალა

სოფლათ მოვიდა ამბავი:
აყალ-მაყალი მოდისო,
ამბები მოაქვს უთვლელი
სულ ახალ-ახალ მოდისო.

აყალ-მაყალის ძალამან
ქვეყანა ააწრიალა:
„სახალხოვლებს* ესტუმრა
თავდაღმა დააყილა.

კოცნის „პოეტებს* უშიშრათ
კისერში ჩაუტიალა,
კრიტიკოს კიტას ეძგერა
უკულმა შეატრიალა.

ქიათურასაც ეწვია
მისი ფურცელი — ფრიალა,
მოინახულა სოფრომი
ასეა შავი ქვის ფიალა.
ზღანოვიჩის ჩაუფაფხურა —
თვალები დაუბრიალა
და ამილახორს დაჰკიდა
ღამბაჩა, კოკი — ბურიალა,
ქუთაისისა ყმაწვილებს
შემოუძახა — „იალა“
და დაიფრინა ქინძარით
ქუჩის მტკებნავი — ყილა.
სადაც კი ნახა ქალები,
ღამბაჩი, სახე ცქრიალა —
სუყველას შანტეკლერები
გააძრო, გააფრიალა.
ლანჩხუთი, ფოთი, სოხუმი
გაცოცხა გაათიალა!
ჩოხატაური, ჩიბათი —
ატირა, ააზღრიალა.
ნიკოლაძისა წვერები
სოლომონს წაუპწიალა,
ხუტები ანაფორებით
იფრინა აპროწიალა.
მამასახლისის ეზოში
გველივით შეისრიალა
და მათი საქმე — ქვეყანას
მოჰფინა გახრიალა...
—

ოზურგეთშიაც შეიქრა
ოხერი — აყალ-მაყალი!
უბრალოთ გაგვინაწყვენა
ქალაქის თავი ახალი.

ხოლო ცნობილმა გმირებმა
წინდაწინ იწყეს ზღანკალი!...
მოინახულა — დიმიტრი
ვისაც სტკიოდა ბარკალი;

ქოსა კოწია ბერიძე
ძველი დროისა ბაყალი,
ვასილი სოფრომიძენათ
სიტყვა პასუხით მურალ-მურალი.

მოდღვარი, „წმინდა“ დავითი
სულით და გულით, „მართალი“,
ნიკოკი „სახელოვანი“
ჯინკიდან გამონათალი.

ისმინა — ლანძღვა-გინება,
აცხუნებულთა ყარყალი,
მხოლოდ ვერ ჰპოვა ცხვირადე,
ვერც ყურფლარტაძე საწყალი!*)

*) ვაი თუ ხელში ჩაიგდეს —
დააწყებებს კვანტალი?! *

მოინახულა გულითა—
 ძველ დროის დემოკრატია
 ვინც მტრებსა მოელაქუცა
 და მოძმე განზე დატია!

გულზე დაჰკიდა — მარტის თვის
 ნიშნად გამოცვლის ბანტია,
 ზოგს გასართობათ მიუძღვნა
 კამათელი და კარტია.

ქალების გუნდში შეიჭრა
 ვით თვალი ანდამატია,
 ნახა: ლამაზნი, კეკლუცნი,
 მოარშიყე თუ ფრანტია.

ვეერიკას ჩაუტანცავა,
 შეათამაშა ფატია;
 შემდეგ — სუყველას გამოჰკრა
 გურული მარჯვე კვანტია.

აყალ-მაყალის სტუმრობა
 კი არ ყოფილა ადვილი!
 იმას არ მოსწონს — მასინძლის
 გულ-უხვი ვახშამ-სადილი;

ვერც მოისყიდი ფულითა,
 (მოსამართლე ნამდვილი)
 მასთან არ გაღას მუქარა
 და არც უბრალოთ ქადილი*)

ჭინჭარი.

მესტეგრული

აჰა ელია-მელია.

აჰა ელია-მელია,
 სტვირსა მოვკიდე ხელია—
 პირველათ უნდა შევაქო
 „ტენტეროსანი“ მღვდელია.
 სიმართლის უარმყოფელი,
 უფრო ცრუობის მთქმელია;
 ღრამა ფულების ამღები,
 გლეხების სისხლის მსმელია.
 წინეთ „ერთობის“ დამცველი,
 დღეს იმის ძირის მთხვრელია,
 ფარისევლური სიტყვებით
 სოფელის გაპყიდველია;
 საკურთხ-არჩივისა ჩვეულა—
 ვით საქათმესა მელია..

სახელს არ ვიტყვი, ვინ არის
 გაიგებს წამკითხველია

აჰა ელია-მელია,
 ღმერთო მიმართე ხელია—
 შევაქათ „მოსამართლე“
 ბატონი ბრძანებელია;
 ვინც ემუქრება მართალსა,
 ვითა ნადირი მგელია,
 არ მოსწონს შერინებულსა
 სიმართლის გამომთქმელია.
 უმართლო პირის მოყვარე,
 მართლის მგინებელია,
 მასთან კანონი ვერ ჰპოვო
 თუ ფული შემოგვლია;
 ნამდვილათ უნდა იცოდეთ
 აშლია საღვრღველია,
 ველარ მოარჩენს საწყალსა
 ექიმი გომართელია.
 მაგის წამალი მერწმუნეთ
 ბუჯგუტი არის მწველია..

ვინ არის—სახელს არ ვიტყვი
 გაიგებს წამკითხველია.

აჰა ელია-მელია,
 ამოვიწმინდო ყელია—
 მასწავლებელსა ვესტუმროთ,
 ნამსახურია ძველია;
 სოფელში მოხეტიალე,
 ოჯახთა შემლანძღველია,
 გასათხოვარი ქალების
 უღროვოთ შემრცხვენელია;
 მოწაფეებთან არ წიყი,
 მოძმისა გაპყიდველია,
 მუდამ სიმართლის მდევნელი
 და ბოროტების მქნელია.
 მასწავლებლობა რათ უნდა
 ვინც აგრე ქეუა თხელია?

სახელს — არავის არ ვიტყვი
 გაიგებს წამკითხველია.

აჰა ელია-მელია,
 ლექსები შემომელია—
 მამასახლისსა ვესტუმროთ
 სიტყვები ვუთხრათ მწველია:
 ქრთამებსა თავი ანებოს,
 საქმისა იყოს მქნელია,
 თორემ იტანჯვის უღმერთოთ
 საწყალი მუშა-ხელია;
 მწერალიც მისი კუდია
 და მისი მწყალობელია,

**) წერილსაც ძლივრ ამოკლებს,
 რაცცა ცოტა აქვს ადგილი.

პადლოგებისა წერიში —
განთქმული, ენა-მპრელია;
საწყალი ჩვენი სოფელი
დღეს მათი მოსაწველია!

მე იმათ სახელს არ ვიტყვი,
გაიგებს წამკითხველია.

ბუჯგუბი.

გურული სცენა

ექვს-კურსიანი ექსკურსია.

მომავლნა ბებეისი ქუთის სწავლება: „ტყუ-
ლაი ჯდომას ტყულათაი სიარული სჯობიაო“ და
გულდები სექსკურსიოთ სოფლებში. ლანჩხუთის
ბაზარში რომ მივაწვი, ქი არ დამჩინეს ვაჭრებმა?
ან ნისია დაყაქე, ანდა წვიმის ცხვარია ნაყიდი და
ჯუმათის მონასტერში ბერებს მივგარეო. დაფაჩი-
ნე პირი...ნისიაში მისაშავებელი ფარა კი არა, სა-
ლონიკი რო მაჩუქონ „ნაჩაის“ მისაცემი ყურ-გახ-
ვრეტილი „კაპეჩიკა ნიატუ“ და რაც „იმერეთში“
ფიქრის ორეში დათიკამ ყვინთვას დიეთხუა ხასია-

თი და გუნება თლათ გამისკვარამდა. დუუწყე ხვე-
წნა და დიველარჯე, მარა თქვენც არ მომიკვდეთ,
თავი კინელამ მიიტეხეს ქვას. . მომაჩეჩეს ცხვარი
ხელში, მომცეს „დაროგა-ჩაროგას მარპრუტი“ დ
მეც გულუწვი გზას. ამ სიძვირეში ერთს მაინც ცხვა
რის ხორკით გავყიყინდები თქვა. გევიარე დაფნა-
რია უმარცხოთ, მივედი საყვირილასთან თუ არა,
რაცხა ფარცაკათ წავიტეხე ფეხი და ჩემი ცხვარი-
ნებ შით კაკალ კინკების დარდაში გადავკორტიალ-
დი. გევიხედე და ქი არის საოპერაციოთ ჩამოკი-
დული ბარაშკაჯან! საცოდავმა რავარცხა ორი
გზობა ამოიძახა—პევე-პევიო. მე მომეყურა „ბეიო“
და ვიფიქრე აგია რუსულათ ტიებს ანდერძს რო
მცემონ-მეთქი, წავაფრინდი ყურში, დუუმუწვი პირი
და მოვკურცხლე „ნაზატ“ ლანჩხუთში.

იმ ალაგას სადაც დამჩინეს, მუყურთან თავი
ვაჭრებს და არის ოკენანეს ხელა ნარდის თამაში.
აბა რომელი რომელს. ზოგი დორთ ჩარით მოგე-
ბულ ფარით იხთის მესხიშვილის იუბილეს, ზოგი—
თუ დუშაში მუა გაზეთ-ნახევრის წამკითხველი
ვარო, ზოგი თუ იაგენბი გამიგორდა ვალდებულ

დაბა-სოფლებში წარმოდგენების გამართვა.

ვიქნები ორ-ორი ყანწი რომ შეგხვდეს, იმდენი ღვი-
ნის ჩამოსხმისაო. მეტაკა რაცხა ისტერიკაი რომაა
და იმდენი უთაქ-უბრიგინე—მგონია პედალოდ ცნო-
ბილ გიორგობიანს მათხოვარ ქალიზა ამის ნახევარ-
რი არ უთავაზებია. ეტკინათ თუ იამათ ეს იგინმა
იცოდეს, ხოლო იმათ ანგლისკი პარახოდსავით
ბლოკინზე გული კინელამ გამისკდა და ერთი გახ-
ტომით წყვეტა მოვადინე შუხუთის ბანკში.

დავფაცურდი ბარით ხელში, დუღუწყე დამარ-
ხულ ძაღლის თავს თხრაი. მინდოდა მიმეკვლია
კვალი --იმ 2000 ქანქრისა, რომელიც გამგეობის
წევრებმა უტუმლოობიეს დროს ბანკის შავი ღლიზა
დაასაფლავეს მარა, მეკი არა, თურმე შერლოკ
ხოლმსი ვერ მისაღწებს. დასთურ საჩოთქო წიგნებს
შევიარე ხელი და წამხთარ ყაქსავით ისე აშშორე-
ბულიყო, რო ვიწიკუნტაღე გათხრილის-ძირის კლა-
სის დვორში დავიხვრანგე.

კაი მოგივიდეს აქანაი ბაღნების ასვარია დას-
ვარიას შეეხვდნი. კოლიე და ანეტი კოლ-ქმრო-
ბიას თამაშობდა. დათიკო და ნინიკო „პრუჟინებიან“
სიკორწიანაზე კაჩაობდა, გრავას და მიშას მაყარს
და დადსა, გამიეკვებებია გარჯლაში კარის საგდუ-
ლაი და ჯირითობდენ. შევიკიტიინე კლასში, ვანიას
გადიეშალა დედა-ენაი, დიეფარებია ხელი ღვაკი-
ქაის კარტიჩქაზე და მანიას უჩიოდა: ცა! ამას ქვეშ
რომაა იმას კამ?.. მანასე კი—ხან ისე ხან ასე, თავ-
გატეხილსავით ყვიროდა: „ტრი პლიუს პიატ ბუ-
ლით სემ, დეცათ რაზდელით ნა ჩეტირე ოსტანეთ-
სია შესთ“. ამასობაში მოვიდა „პოპოჩიტელი“ და
საჯნობით დადგა ამბავი: ჩვენი უჩიტელნიცა ნეტაი
მზე და მთვარესავით კაია „ონ ღლაზ ვსე“, მარა
რიზინის ბურთსავით ხტის აღმა-დაღმა, მაკარიეს
ბაწრით ცხრა უღელ ხარ-გამეჩით კლასში რო და-
აბა მაინც გულაითო, კლას და ბაღნებს მუცლის
ტკივილი ურჩევნიაო. ბაღნებს კლასში აყურყურე-
ბიებს და თვითონ ელექტრონის ფარნით, თავლის
სანთლით დღე და ღამე თემუყას ეძებს და ძიობსო.
გულს აკლია რო მისი სამი დიუჟინი ბატონ კაცე-
ბი იოტაის ძივსავით გაზეთში არ არის აცმულიო.
კილო უნდოდა ეთქვა (უთუოდ აფხანეკების კაი
მოღვაწეობა) მარა უჩიტელნიცას თვალი მოვკარი
„კეკ ვუოკის“ ცეკვით და ლევერის ბათქი-ბუთქით
შარა-შარა მიდიოდა; ვიფიკრე ჩემი შერცხვება მე-
თქი და ახალთაობასავით ნიგოთში ვავიკერი.

ივედი ბანკის ბალკონზე, დამხთა გლეხები
კნიშკებით და ბლიკინით ჯილის ხელვან კურცხ-

ლებს ყრიდენ. შევიხედე შით: თავგები ჯდანა თმა
გაწეწილი. თურმე ბანკის კაცებმა ფულიები მიფანტ-
მოფანტეს და გლეხები თავგებთან სამძიმრის გამო-
საცხადებლათ მისულიყო.

უეგზამენოთ გადაიარე დუქნებში და მე შენ
გეტყვი ფრანცუხსკი კოფე შანტანში ნახავ უყე-
თესს სანახაობას. ინტელიგენციას გიემართა „ლაზ-
ლანდარო-პრიზობიე“ მარგალიტათ: კარტ-ნარდის
თამასში, ნუნუას სმაში, ციციებთან არსიყობაში და
სხვის გაზეთების ცარცვაში. ყველამ „პერვი პრიზი“
მიილო. გავათავე ექვსი კურსი ამ ექსკურსიაში
მარა, „პიატი გოდაში“ მამალ შფიონსავით შიში
ეკაზე, ღუმასავით წვალემა განვიცადე და იაშა
ნაბოქაულსავით ცოლო დევიდვი.

თემუყაი.

დღეს თუ არა, ხვალ მოველი.

ვიცი, მალე განიბნევა
ცაზედ შავი ღრუბელთ გუნდი
და მშრომელ, ხალხს —ხელ-ფეხიდან
აეხსნება მძიმე ხუნდი.
ფირუზოვან ცის-კიდურზე
ამოსკურავს ცეცხლის ნავი,
მომავლის ნუგეშ მცემი,
ბოროტების დამორგუნავი.
ეს ბუნების კანონია,
იყო, არის და იქნება,
რომ ღრუბელთა შავი ხროვა,
მზის ტალღებში შთაინთქება.
კმარა, რაც რომ ბოროტებამ
ცხადლივ-ჩუმით თავი მალა,
რაწამს იგრძნობს ნათელ ძაღლს,
ძირს წამოვა ყირამალა.
დადგება დრო დიდებული,
სანატრელი, სასურველი;
ეს დროც ძლიერ ახლოს არი —
დღეს თუ არა — ხვალ მოველი.

მალალი.

დეპეშები

შორაპანი. ძმაო ბეშტია! ჩამოდი ერთი და
შენი თვალით ნახე რაები ხდება ჩვენს მიდამოებში,
გახურებულია ტანციობა-კავარლობა. ეს პოლუკაო,
ზურკა-მურკაო, დასწყევლა ღმერთმა მათი მომგო-
ნე, რაც რუსის ცხვირ-ჩაქცელტელი გომბიები ყო-
ფილან ყველას აქანე მოლყრიათ თავი! ეძებენ საქ-

მროს, ხან ვის ეკიდებიან, ხან ვის, მარა მაინც ნიჩევე გამოდის. ქე არიან თავისთვის და არავინ იკიდებს.

ღვთის ძალით უკულო ინტელიგენტებიც ბლო- მათ გვყავს, რომელთა ცხოვრების საპირაბორატო კითხვები ხიდ გაღმა „მოლდი-ნახეს“ რესტორანში და ყავახანებში კარტ-ნარდის თამაშის დროს, ირკ- ვევა. რომელი ერთი შეგატყობიო მათი „საქმენი საგმირონი“! გაცნობებ მხოლოდ, რომ თუ-მე აქ მოდნად ყოფილა სეირნობის შემდეგ ბრეგვალიზა- ცია და ამიტომ უიარაღლოთ არ გაბედო ჩამოსვლა ამ ქორიკანების და მუშტი-კრივის ქვეყანაში, თო- რემ კარგათ დაგამყავებენ.

ნისლი.

სამტრედია. მოქეიფე ყმაწვილები
ბლომათ არის ჩვენს დაბაში,
ისმის ხშირათ არდნის ჰანგი
და ყურს გვიტკობს: „ჩქარი-ტაში“!
ლხინი შეენის მწვანე მდელოს,
ყანწით ხელში ტოლღმაში,
გვერდში გოგო თვალ-ჭუჭუნა,
როს ნიავი ჰბერავს თმაში.
იძახიან: - შორს შეგნება,
დრო ვატაროთ ღვინის სმაში,
ჩენი სწავლა-განათლება
არის ქალებთან თამაში.

მოქეიფე ყმაწვილები
გაგვიმრავლდა ჩვენს დაბაში!
დანარჩენსაც შემდეგ მოგწერთ
თუ არ მიმაკერეს ყბაში.

სელოს-ძმა.

სუფსა. აქაური მცხოვრებლები მოთმინებიდან გამოიყვანა უსაშველო წვიმივმა და ერთხმათ დაად- გინეს: -სამედიატარო სამართალში გამოიწვიონ ლანჩხუთის ახლათ გამოჩენილი ფილოსოფიისები, რომლებმაც მათი მეცნიერული გამოკვლევით და ცხვარის შეწირვით იმდენი წვიმები მოიყვანეს, რომ ჩაასკვარამეაეს ჩენი მუხტურო. ყანებში ნავე- ბითაც ველარ მიდიან პატრონები რომ გამარგლონ და მათ დათესილ სიმინდებს ბაყაყების ნადი უშვრე- ბიან ელესას.

სიკო.

ლანჩხუთი. (დავკაიხუბული დეჰეშა).
ეს ამბავი დაგვიბეჭდე
ბეშტიავ შენს ალმანაში:
გასულ შაბათს, ვაქრუკები
საკურთხის სქამდენ გალაფანში..

ამბობდენ: ნეტამც ჩვენც ვიყოთ,
ხუცესო, შენებრ ნაკურთხი,
და ვგრე გვექონდეს მულამა,
საქმელათ ხშირათ საკურთხი.

ერთმა სთქვა: - ქაში მიყვარდა
და ძლიერ გამოვკლებიო;
ღმერთმა საკურთხის მომტანსა
ყველას უცხოროს მკვდრებო.

მეორემა სთქვა: ძმობილო
სწორეთ უნდა ვსთქვა ნამდვილი—
ისე გავძეხი იცადეთ
ერთ თვეს არ მინდა სადილი.

მესამემა სთქვა: ნეტავი
ყოველ დღეს იყოს ასეო,
გავძეხი, გამოვიშიმე,
ხუცის ცოლს დავემგზავსეო.

ობოლი.

იქიდანვე. მასასახლისი კვიტაიშვილი ისევე თხოვნას აპირებს მზრის უფროსთან, რომ ისევე დარჩეს ჯაკეი კისერზე თურმე ნუ იტყვიო, ბ-ნ კვიტაიშვილს უფიქრია: მე გამოსკლას დავაპირებ და ხალხი ისევე დარჩენას შემეხვეწებო. მარა ასე არ მოხდა, როცა მამასახლიმა განაცხადა—მე ვე- თხოვი და სხვა ამეირჩეთო. ხალხში ხმა გაისმა: აღრე წადი აქედან შენ უშვერა, ყია-ყარლო, კან- ცელარიაზე მოსვლას ნუ გვაძულებო. ჯაჯვი თუმ- ცა ურუშაძეს ეკუთვნოდა, მარა კვიტაიშვილს უჭი- რავს.

— წელს პარკია მყიდველები ლანჩხუთში დიდ ფაცა-ფუცშია, მოელიან ვილაც მდიდარ სომეხს — კონკურენტობას ვაგვიწევს, ფას აწევსო და ამი- ტომ განუზრახავთ დახვდენ იმ მატარებელს, რო- მელშიაც სომეხი იჯლაშილება და იძირიელ ჯორ- ბენაძის ნაკეთები ზარბაზნებით დაამტვრიონ. ზარ- ბაზნები ბალკანეთის სისტემისა არის, რომელიც გატენილი იქნება ქონა ლობიოთი. ამისათვის გა- მოუწერია 50 ვაგონი ლობიო ს. სირიაჩქონიდან ივანე ებრალიძეს, აქაურ პარკის მყიდველების ბე- ლადს.

კრონოსი.

რ ე დ ა ქ ც ი ი ს ა გ ა ნ .

ჩვენ მივიღეთ ოზურგეთიდან ხუთმეტოლდე კაცის ხელ- მოწერილი ბარათი, რომლითაც ვვისაყვედურებენ—გასულ ნომერში მოთავსებულ მცირე შენიშვნის დაბეჭდვას ახალი ქალაქის თავის შესახებ. წერილში სხვათა შორის ნათქვამია: „ალმანახსან კლანდაძე კეთილ-ბინიდიისიერათ ასრულებს თავის მოვალეობას და იცავს ქალაქის ინტერესებს მიუხედავთ იმი- ნა, რომ ის დიდი სწავლა-დიპლომაინი არ არისო და ალმა- ნახის რედაქციამ ბოდიში უნდა მიიხნადოს მის წინაშე და

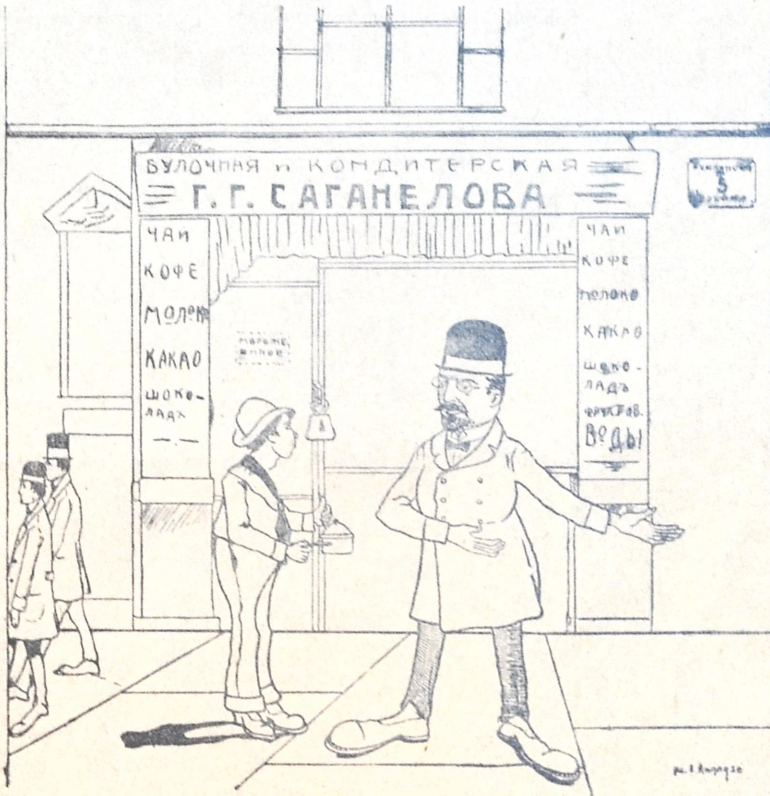
ვაასწოროთ ეს შეცდომა, რომ სახელი არ დაჰკარვით ჩვენს თვალშიო“.

ვისურვებთ, რომ ოხურგეთის ქალაქის თავი დიდ დიპლომიან თავებს უკან არ ჩამორჩენოდეს და ოხურგეთი ქალაქს დამსვენებოდეს, ეს ჩვენთვისაც დიდთა სასიხარულო იქნება, ხოლო ჯერჯ-ჯერობით მისი მოღვაწეობის შესახებ ბევრი არა ითქმება, რადგან მეტად ახალი ხილია და თუ არ ვცდებით არც ყოფილა იმგვარი რამე ჩვენს აღმანახში, რომ მისი მოქმედება ან დაგვემოს, ან შეგვექოს.

რაც შეეხება ბოდის მოხდას, რედაქციას უადგილოთ მიანიჩა ისეთ წერილისთვის ბოდში მოიხადოს, რაშიდაც ის ვერ ხედავს აღმანახის შეურაცყოფას იმდენათ, რომ ბოდის მოხდა იყოს საჭირო.

თუ რომელიმე კორესპონდენტმა ურიგობა ჩაიდინა და რაიმე მოსაზრებით ცილი დასწამა რომელიმე მართალ პირს, რაც რედაქციამ ვერ შეამჩნია, ბოდში ასეთ შემთხვევაში კორესპონდენტმა უნდა მოიხადოს, როგორც შევრაცყოფილთან, აგრეთვე რედაქციის წინაშეც, რადგან ჩვენი რედაქცია (თქვენს თავსავით მცირე დიპლომით) კეთილ-სინდისიერათ ასრულებს თავის მოვალეობას და შეშლენისადაცვალათ ებრძვის ყოველ უსამართლობა-გაიძევრობას შეტადრე დაბასოვლებში; და თუ აქნობამდე სახელი ჰქონდა თქვენს თვალში, დავიჯუროთ იმ ორი სტრიქონის დაბეჭდვით დაჰკარგა ყოველივე ღირსება?! იქნებ გგონიოთ ბატონებო, რომ ასეთ უბრალო შემთხვევისათვის ბოდის მოხდა უკეთესს რედაქციას სახელს?! პირიქით!...

აღმანახის რედაქცია.

პატარა მოქალაქე.

თქვენო მეთაურობავ! უბრძანეთ გააღონ საკანდიტერო, რძე და ბულკი მინდა ავად-მყოფ ღედისათვის

მოქალაქეთა თავი.

— არ შეიძლება! უბრაოდეს სავალდებულო დადგენილებების ძალით უქმე დღეს ავადმყოფობა აკრძალულია; რძე და ბულკი არ იშოვება; საზოგადოროდ ღვინო, არაყი რამდენიც გნებავთ, აი— აწყვეით გინდ მარცხნით, გინდ მარჯვნივ ყველა რესტორან-ღუმქანი ღია დაგზვდებთ ღამის 2 საათამდე.

„ჩაილუბრი“

მივიღეთ წამდელი თავანკარი კახური ღვი-ნოები. ფასები: ბოთლი 15 კაპეიკიდან 1 მანეთამდე. მისამართი: შუა-ბაზარი, საკუთარი სახლი № 74. პატივისცემით მ. ე. დავლაშერიძე.

ვინც გამოგზავნის სამი აბაზის ფოსტის მარკებს, გაგზავნება მთელი ვასლი წლის აღმანახები, სულ 22 ნომერია.